Ao. 1856. Zaturdag

No. 90. 26. Julij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

21 Julij. Van de slavin *Bebé*, geboren in 1834, dochter van *Sophie*, toehoorende aan de minderjarigen: P. M. J. en G. Th. Sichterman.

» » Van den slaaf *Willem D*, geboren in 1844, zoon van *Esther*, toebehoorende voor den vrijdom aan M. A. E. Gruis echtgenoot van P. Rompel.

» » Van het slavenkind *Arnoud*, geboren in 1855, zoon van *Susanna*, toebehoorende aan J. A. A. Salomons.

» » Van den slaaf *Frans Bakkie*, geboren in 1803, zoon van *Comtesse*, toebehoorende aan den Houtgrond *Overtoom en Vreeland*, divisie *Para*.

» » Van den slaaf *Francisco*, geboren in 1826, zoon van *Anna*, toebehoorende aan S. P. M. Kant.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, *den* 22 *Julij* 1856.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, tengevolge van de daartoe gedane verzoeken, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende slaven; als:

1o. Aan het slavenkind *Martinus*, geboren in 1852, zoon van *Leentje*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan M. L. Proefblad.

2o. Aan de slavinnen: *Elisabeth*, geboren in 1796, moedersnaam onbekend, en *Mietje*, geboren in 1854, dochter van *Appolonia*, toebehoord hebbende aan plantaadje *Dageraad en Dankbaarheid*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

3o. Aan het slavenkind *Adolphina*, geboren in 1854, dochter van *Eva*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Voorburg*, divisie *boven Suriname* en *Thorarica*.

4o. Aan het slavenkind *Hermina*, geboren in 1852, dochter van *Johanna Margaretha*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan A. Weenink.

5o. Aan de slavin *Chrisje*, geboren in 1843, dochter van *Rosa*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan F. S. Daij.

6o. Aan het slavenkind *Joseph*, geboren in 1853, zoon van *Josephina*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Dageraad* en *Dankbaarheid*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

7o. Aan het slavenkind *Naatje*, geboren in 1852, dochter van *Première*, toebehoord hebbende aan A. B. Elias.

8o. Aan den slaaf *Charles*, geboren in 1823, zoon van *Nanette*, toebehoord hebbende aan J. J. H. Averlo.

9o. Aan de slavin *Leentje*, geboren in 1840, dochter van *Sophia*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Dageraad* en *Dankbaarheid*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

10o. Aan de slavin *Santje*, geboren in 1800, dochter van *Finette*, en haar kind *Francina*, geboren in 1825, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan de weduwe M. M. de Hart Jr. geboren van de Hart.

11o. Aan de slavin *Carolina*, geboren in 1840, moedersnaam onbekend, toebehoord hebbende aan plantaadje *Nieuw Acconoribo*, divisie *Matappica*.

12o. Aan de slavin *Coba*, geboren in 1833, dochter van *Agasia*, en haar kind *Gustav*, geboren in 1853, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan J. A. G. von Königslöw.

13o. Aan de slavin *Antoinette*, geboren in 1833, dochter van *Theresia*, en hare kinderen *Marie*, geboren in 1851, en *Helena*, geboren in 1854, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan den boedel G. E. C. van Daalen.

14o. Aan den slaaf *Edwin*, geboren in 1825, zoon van *Plantina*, toebehoord hebbende aan Mr. J. Æ. Lisman (sedert overleden).

15o. Aan de slavin *Wilhelmijntje*, geboren in 1836, dochter van *Pollij*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan C. A. Dorwart.

16o. Aan de slavin *Christina*, geboren in 1808, moedersnaam onbekend, toebehoord hebbende aan J. H. C. Smoor.

17o. Aan den slaaf *Hermanus*, geboren in 1833, moedersnaam onbekend, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan S. Abendanon Sz.

18o. Aan de slavin *Leentje*, geboren in 1809, moedersnaam onbekend, toebehoord hebbende aan F. G. Caupain.

19o. Aan den slaaf *George*, geboren in 1821, moedersnaam onbekend, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan J. M. Orsinga.

20o. Aan den slaaf *Joseph*, geboren in 1834, moedersnaam onbekend, toebehoord hebbende aan John Wilson.

21o. Aan de slavin *Charlotte*, geboren in 1816, dochter van *Affiba*, en hare kinderen: *Elisabeth*, geboren in 1827, *Jacoba*, geboren in 1841, *Theodorus*, geboren in 1846, *Gerhardina*, geboren in 1849, en *Jan*, geboren in 1851, toebehoord hebbende aan de Weduwe M. M. Lelijveld geboren de Waal.

22o. Aan den slaaf *Pietje*, geboren in 1840, zoon van *Meintje*, toebehoord hebbende aan C. L. Muntz.

23o. Aan den slaaf *Frits*, geboren in 1829, zoon *Agatha*, toebehoord hebbende aan J. G. Warteman.

en 24o. Aan de slaven: *Cesar*, geboren in 1815, moedersnaam onbekend, *Apollo*, geboren 1816, moedersnaam onbekend, *Julia*, geboren in 1839, dochter van *Maria* en haar kind *Johanna Catharina Carolina*, geboren den 29 April 1855, *Thomas*, geboren in 1841, zoon van *Genie*, en zijn broeder *Anton*, geboren in 1844, *Truitje*, geboren in 1843, dochter van *Phibie* en hare zuster *Amelia*, geboren 1846, allen toebehoord hebbende aan G. C. B. Weissenbruch (nu boedel).

En dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren van:

1o. *Johannis Martinus Proeve.*
2o. *Elisabeth Eraad.*
Maria Rosalia Dankbaar.
3o. *Petronella Adolphina Drak.*
4o. *Hermina Weening.*
5o. *Petronella Chrisje Rellum.*
6o. *Joseph Adriaan Vreeswijk.*
7o. *Naatje Francina Selia.*
8o. *Charles Werdo.*
9o. *Leentje Kinz.*
10o. *Maria Santje Dart.*
Johanna Francina Dart.
11o. *Carolina Josephina Uchlein.*
12o. *Jacoba Johanna Henriette Bus.*
Gustaaf Bus.
13o. *Antoinetta Frederica Daals.*
Maria Magdalena Daals.
Helena Josephina Daals.
14o. *Edwin Johannis Martes Roomer.*
15o. *Gerhardina Wilhelmina Wartrod.*
16o. *Christina Elisabeth Smoor.*
17o. *Hermanus Frederik Gibraltar.*
18o. *Leentje Geuteren.*
19o. *Jacobus George Oringa.*
20o. *Joseph Henrij Sonli.*
21o. *Charlotte Adriana Yveld.*
Elisabeth Yveld.
Jacoba Yveld.
Theodorus Yveld.
Gerhardina Yveld.
Jan Yveld.
22o. *Pietje Johannes Kunts.*
23o. *Albert Frits Wartena*, — en
24o. *Cesar Frederik van Weissenbruch.*
Apollo Petrus van Weissenbruch.
Julia van Weissenbruch.
Johanna Catharina Carolina van Weissenbruch.

Thomas Johannis van Weissenbruch.
Anton George van Weissenbruch.
Truitje van Weissenbruch.
Amalia van Weissenbruch.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 23 Julij 1856.

Alzoo Henriette Johanna Faverij van het Gouvernement heeft verzocht om het erf aan de *Hof straat*, bekend onder La. F. No. 180, in pacht te bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten op het bedoeld erf, eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements Secretarie in te dienen.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

1o. De slavin *Antoinette*, aankomende L. E. Lawrence.
en 2o. De slavin *Adriaan*, aankomende S. H. de Granada.

Terwijl sedert 1o. Junij jl. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Eduard*, aankomende J. C. Doerleben.
2o. De slaaf *Kidt*, aankomende J. C. Gomperts.
3o. De slaaf *Frederik*, aankomende D. Nassij.
en 4o. De slaaf *Ezau*, aankomende pl. *Voorburg*.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld:

Paramaribo, den 25 Julij 1856.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(10112) Den 25 Julij 1856. H. Wrigt:
1o. als gemagtigde van de Executeuren in den boedel van wijlen Alexander Ferrier,
en 2o. als gemagtigde van John Munro Mac Donald en Henry John Enthoven, Executeuren in den boedel van wijlen Vrouwe Mary Thomson Mac Donald Weduwe Thomas Butler Parry en Voogden over den minderjarigen Thomas Mac Donald Parry, aan Kölle en Bixby, van het Huis en Erf aan de *Knuffels Gracht*, N. W. La. A No. 226, O. W. La. B No. 143 en 144.

Paramaribo, den 25 Julij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Geen oorlog met Amerika.

Veel is reeds medegedeeld omtrent de Engelsch-Amerikaansche kwestie, waaruit men als slotsom de toenemende vrees ontleende voor een' oorlog tusschen die beide natiën. De berigten die in Engeland van deszelfs vertegenwoordiger, vóór zijne afzending, betreffende de punten van geschil ontvangen werden, gevoegd bij de gewone handelwijze der Amerikanen om uit alles diplomatieke verwikkelingen te doen ontstaan en daaruit, zoo mogelijk, hun voordeel te trekken, noopten Engeland, hoe gematigd het zich toonde, en hoe ongaarne het ook een' onnatuurlijken oorlog tegen Amerika zoude willen voeren, eene vloot gereed te maken, terwijl intusschen de Britsche gezant Crampton, den 16 Junij, met de Canada, te Liverpool arriveerde.

Tot dusverre meende men in Engeland altijd dat het Amerikaansch Gouvernement bij het weder ophalen dezer kwestie, hoofdzakelijk gedreven werd door overwegingen die met de verkiezingen in betrekking stonden, en dat de president en zijn kabinet om bijzondere oogmerken den twist gezocht hebben. Zulk eene ernstige zaak met de Vereenigde Staten, zoude voorzeker de aandacht op den *oorsprong* der geschillen moeten doen vestigen, en toen lord Clarendon in zijne depêche van 30 April aan den Amerikaanschen Secretaris van Staat, den heer Marcy, de onderwerpen met den meesten ernst en tot in de kleinste bijzonderheden behandelde, waren de Engelschen ten hoogste ingenomen met hunnen minister, die, volgens hunne meening, de zaak op eene meest zegepralende wijze uiteengezet had.

De lezing van dat talentvol document bleef dan ook in het buitenland niet zonder uitwerking. — Zelfs eenige Amerikaansche bladen zwaaiden lord Carendon lof toe en zeiden dat hij den heer Marcy op een moeijelijk standpunt gebragt had. Men verwachtte toen in Engeland, dat het Amerikaansche kabinet, door den nederlaag gekrenkt, den Britschen zaakgelastigde op de meest beleedigende wijze zoude terugzenden.

Kort daarop kwam echter de depeche van den Amerikaanschen minister Marcy, waarin de geheele toedragt der terugzending met de uiterste naauwkeurigheid werd uiteengezet. Deze depeche, die aan het Engelsche publiek is bekend gemaakt, is gerigt aan den heer Dallas, den tegenwoordigen gezant der Vereenigde Staten aan het Engelsche hof. De heer Marcy doet daarin alle regt aan de Engelsche natie wedervaren, erkent den gematigden, verzoenenden geest van lord Clarendon; neemt, op de meest heusche wijze, de betuiging van Engeland aan, dat het blijkbaar geene beleediging hoegenaamd op het oog had, en stemt volkomen in de noodzakelijkheid in, dat twee natien als Engeland en de Vereenigde Staten in vrede en vriendschap leven; om kort te gaan, het Amerikaansch gouvernement erkent dat het Engelsch gouvernement geen schuld heeft, althans verschoonbaar heeft gedwaald, en is te vreden met zijne explicatiën; doch in dat document komt, ook duidelijk uit, dat de Britsche gezant, de heer Crampton, niet opregt is geweest in zijne mededeelingen aan zijnen superieur, lord Clarendon; hem slechts ex-parte mededeelingen gedaan heeft die door de bekendmaking der daadzaken zelven in een ander licht zijn geplaatst geworden en den Engelschen minister van buitenlandsche zaken argumenten heeft doen aanvoeren, die hij vermeden zoude hebben, hadde hij de geheele toedragt van de kwestie der aanwerving naar waarheid geweten; terwijl eindelijk, ten blijke van de goede gezindheid van het Amerikaansche kabinet, de heer Dallas gemagtigd is, de Centraal-Amerikaansche kwestie op de beste wijze, met of zonder arbitrage, te schikken.

Deze nieuwe mededeelingen gaven eene geheel andere rigting aan de denkbeelden in Engeland, zoodat dan ook de heer Gladstone, lord Russel en onderscheidene andere leiders in het parlement, van gevoelen waren, dat het eene dwaasheid, ja zinneloosheid zoude zijn, om den Amerik. gezant terug te zenden, daar het Amerik. gouvernement dit aan den heer Crampton heeft gedaan, en in geschil te blijven met een land, hetwelk de beste gezindheden voor Engeland koestert, omdat het in het vervolg geen minister wil ontvangen die zijne betrekking zoo seer heeft misbruikt en in het geheel niet voor zijne pligten berekend is. Dit is thans het gevoelen van het parlement, en sedert heeft men eene merkbare verandering bespeurd in den toon van dat gedeelte der pers, dat zich het hevigst over de kwestie heeft uitgelaten.

De *London Times* van 16 Junij zegt, — van den heer Crampton sprekende—het volgende: »Zekerlijk zijn wij van meening dat zijn gedrag ver van onberispelijk is. Hij schijnt met groote ligtzinnigheid te werk gegaan te zijn, en het gewigt van zijne handelingen of de waardigheid van zijne zending nooit genoeg gewaardeerd te hebben. De blaam rust zonder twijfel in groote mate op degenen, die zulk een' man op een' post gelaten hebben, welke blijkbaar boven zijne bekwaamheden was, en die, toen zijn gedrag hem in moeijelijkheden had gewikkeld, hem daar bleven behouden, tot dat het een *point d' honneur geworden was hem daar te handhaven.* Zijne terugzending, in welke bewoordingen dezelve moge gekleed zijn, is eene daadzaak welke zoowel op het Gouvernement, als op hemzelven terugslaat."

Het Amerikaansche geschil — zegt daarop de *Willmer en Smith's Times* — is nu vernaauwd tot één enkel punt, namelijk om, óf den heer Crampton te ondersteunen, óf hem te verwerpen; en het gevoelen van het Parlement, de pers en van het geheele land, onder alle denkende mannen, laat in de daad geen twijfel over dat wij ons van een' gezant moeten ontdoen, die streken gespeeld heeft, swaarwigtig genoeg om de twee grootste zeevarende mogendheden der wereld op het punt te brengen van elkander te beoorlogen.

De nabijheid der West-Indiën aan de kusten der Vereenigde Staten, maakt dit geschil van een alles overwegend belang voor onze lezers aldaar; doch wij kunnen hen, op het meest onbetwijfelbaar gezag, verzekeren, dat de ramp van een' oorlog met Amerika, in dit jaar niet zal ondervonden worden.

Mexico.

In 1821 onafhankelijk verklaard, en achtervolgens door de buitenlandsche mogendheden, en eindelijk, in 1836, door Spanje zelf, erkend, heeft het sedert, met korte tusschenpoozen van betrekkelijke rust, een tijdvak van gestadige omwentelingen doorloopen, waarin het schoone land al dieper en dieper als staat wegzonk. (Het telde in 1850 , 40,314 v. mijlen met 7½ millioen inwoners).

Ware dat land krachtig geweest, het had een bolwerk kunnen zijn tegen de zich naar buiten uitzettende magt van het groote Noorder gemeenebest; thans kan het die niet dan bevorderen door de onophoudelijke regeringloosheid, die in zijne vaneengereten gewesten

heerscht. Sedert een jaar was Mexico in slimmeren toestand dan ooit. Santa Anna had de teugels op nieuw gegrepen, op zijne wijze, onverbiddelijk den dwingeland spelende; dat had de weerwraak doen losbarsten, doch met al de daaraan verbonden onheilen, welke ook het goede van Santa Anna's bewind, meerdere eenheid en vastheid, in een maalstroom deed wegzinken. Reeds sedert lang, dagteekenden de eerste sporen van openbaar verzet tegen zijn gezag; zij begonnen in het Zuiden, te Acapulco, in den staat Guerrero, onder aanvoering van den generaal Alvarez, en zij breidden zich allengs uit. Nu en dan bedreigden de opstandelingen zelfs de hoofdstad, en in de maanden Julij en Augustus 1855 kregen zij in Monterey, Potosi en Tamaulipas de overhand, terwijl de Noord-Amerikaansche gelukzoekers zich gereed maakten de Mexikaansche opstandelingen ter hulp te snellen. Een gedeelte van de lagere geestelijkheid, door maatregelen van Santa Anna in hare belangen verkort, koos ook hunne partij. De weerzin van de Indianen tegen de Spanjaarden komt hier ook in het spel. Al die oorzaken dreven tot nieuwe wanorde, nieuwe omwenteling.

Vergeefs zond Santa Anna gedurig legerbenden naar de bedreigde punten; vergeefs trok hij nu en dan tegen de opstandelingen op, en luttel baatte het, of hij dan spoedig naar de hoofdstad wederkeerde, om aldaar de praal van een overwinnaar ten toon te spreiden. Dat veranderde den grond der zaken niet: de eene stad voor, de andere na, nu het een gewest, dan het andere, ontvielen hem; dit deed zijne magt en hulpbronnen slinken, en hij was ten slotte bedacht, zich min of meer althans, uit de onthoudbare stelling te redden. Reeds in den loop des jaars had hij zich er mede bezig gehouden, de volksstem te raadplegen. Hij droeg eenen staatsraad op, daartoe een ontwerp voor te bereiden. De stemming zou loopen over de vraag: of de tegenwoordige president der republiek het hoog gezag, met buitengewone volmagten versterkt, zou blijven uitoefenen; en zoo neen, aan wien hij het zou moeten overgeven?" De stemming viel, waar die gehouden werd, nagenoeg eenparig ten voordeele van Santa Anna uit.

Maar die eenstemmige verklaring des volks steunde daarom de regering niet wezentlijk, en de omwenteling bragt er Santa Anna toe een verderen stap te doen. Nogmaals riep hij den staatsraad bijeen en deed dezen onderzoeken of het oogenblik gekomen was, om Mexico eene staatsregeling te geven, en welke het daaraan toe te kennen gezag, welke de aan te nemen regeringsvorm zou zijn. De staatsraad antwoordde, dat Mexico met der daad eene staatsregeling behoefde, en dat de dictator zich in de beraming daarvan kon doen bijstaan door de gematigden van de gewesten. Men mogt al dadelijk twijfelen, of die hulpmiddelen hier vruchten zouden dragen. Het misnoegen was tot het leger overgeslagen; afval greep daaronder plaats. De dictator Santa Anna werd tot het doen van afstand gedwongen, en hij scheepte zich in de maand Augustus naar Havana in, na twee jaren het opperbewind, of liever de alleenheerschappij, te hebben gevoerd. Hij liet het land zoo ongelukkig, of welligt nog ongelukkiger dan hij het gevonden had. Intusschen ware het ongerijmd dit aan hem en ook niet aan den toestand des lands zelven, aan het regellooze der bevolking, te wijten. Maar er was bij hem veel zucht tot ijdele praal. Nadat hij met het oppergezag bekleed was, had hij den titel van »doorluchtige hoogheid" aangenomen; zich door eene lijfwacht omringd, en weinig had er aan ontbroken, of hij had zich met het purper omhuld, ofschoon dit na de bekende lotgevallen van Iturbide in Mexico weinig raadzaam is. En de keizerlijke titel had hier zoo min geduurd als die van »doorluchtige hoogheid".

Er kwamen, bij de inlandsche beroerten, de gevaren van een' oorlog met de Vereenigde Staten, welke op handen scheen; door Santa Anna's vertrek weken althans die gevaren voor een oogenblik. Hij teekende zijnen afstand uit Perote, en scheepte zich 17 Aug. in. De troepen gingen nu alle tot de opstandelingen over. Het vertrek van den dictator gaf te Mexico het sein tot betreurenswaardige tooneelen; een veertigtal huizen werd uitgeplunderd.

Zoo was de omwenteling meesteres van dezen staat gebleven. Het was het teeken tot het terugvallen in de oude verwarring. De wanorde in de hoofdstad werd in de gewesten maar al te droevig herhaald. Verloop van krijgsbenden, plundering en moord op de wegen, verwoestingen van mijninrigtingen, door volkshoopen, onder den mom van deelneming aan de omwenteling te zamengeloopen, woeste kreeten tegen rustige Spanjaarden, die slechts in de hoofdstad eene schuilplaats vonden; allerwege schrik en ontsteltenis, ziedaar het bejammerenswaardig schouwspel dat zich in dit land vertoont. Te midden van zoo groote verwarring is het moeijelijk eenige hoofdlijnen van de gebeurtenissen te vinden; zij komen hierop neder:

De generaal der artillerie, Martin Carrera, door Santa Anna aangewezen, om met twee andere personen, een uitvoerend bewind uit te maken, werd weldra door eene min of meer regelmatige verkiezing, geroepen om voorloopig alleen de waardigheid van president te vervullen; en niettegenstaande zijne magteloosheid om iets stevigs te grondvesten, nam hij die taak toch ernstig op. Hij riep een congres te zamen en noodigde de onderscheidene hoofden der omwenteling uit, om te zamen te komen en over hunne ontwerpen te raadplegen. De hoofden waren talrijk, en ieder vaardigde zijne afkondiging uit; eene bonte schakering van staatsplannen. Zoo had men den gen. Alvarez, die achttien maanden geleden Santa Anna uit Acapulco tartte; Comonfort, uiterlijk den voornaamsten leider der beweging, welke den dictator ten val bragt; Vidauri, een man van naam in het noordoosten des lands, sedert langer dan dertig jaren secretaris van staat van Nieuw Leon; ook minder bekende personen, als Santos Degolsardo, Plutarco Gonzalés, la Llave maar die allen hunne ontwerpen en aanspraken deden gelden. Onder zoo velen kwam echter een meer bekende staatsman uit, de heer Haro y Tamariz, de eerste minister van financien, na Santa Anna's terugkeer in het bewind. De genoemde staatsman was om degelijkheid en regtschapenheid bekend en had juist zijn ontslag gegeven, zoo men wil omdat hij geen deel wilde hebben aan plannen, die het staatscrediet tot den grond toe schokten, en hij had althans een millioen piasters in de staatskas gelaten. Zijne breuk met Santa Anna was van een slecht voorteeken geweest. En ook hij werkte straks tot dien val mede. Doch daarop liet hij zich nu ook buiten mate voorstaan. Dat vereenigde anderen om zijne ontwerpen te dwarsboomen. De democraten beschuldigden hem, dat hij in plaats van het land te hebben willen bevrijden, het in eene rugwaartsche beweging had willen storten. Welke was die beweging? Eerbiediging van den eigendom, voor geestelijkheid, leger en volksklassen. De *plannen* (zoo noemt men de staatsprogrammen in Mexico) de plannen der andere leiders leden zeker niet aan die zwakheid! Het plan van den heer Haro scheen ook de handhaving van het »centralistisch stelsel" te beoogen; en dat beviel den waren revolutionnairen in Mexico niet, die er het herstel der »federatie" of de bijkans volslagene onafhankelijkheid der Staten willen. In dat opzigt zou de heer Vidauri hun man zijn, want hij zou niets minder begeren dan uit de drie noordoostelijke staten eene nieuwe republiek te stichten naauw verbonden aan de Vereenigde staten wier instellingen zijn droombeeld zoude zijn. Men kan uit die weinige trekken het geweldige van de crisis beoordeelen, te meer als men nagaat dat eene partij in de Vereenigde staten er slechts op uit was om in al dat troebele water te visschen.

De eerste vraag was, of de zamenkomst der hoofden, door den generaal Carrera verlangd, kon plaats hebben? De uitsporige dagbladen kreten dat plan voor dolzinnig, Carrera voor een dwingeland uit. En zoo kwam van de zamenkomst vooreerst nog niets, maar woedde de burgerkrijg voort. Generaal Alvarez kwam daarbij ten slotte het meest op den voorgrond. Doch hoe, en voor hoe lang?

De burgeroorlog had ditmaal een karakter van barbaarsche ruwheid, welke vroegere worstelingen daar te lande nog ver achter zich liet. Dit was te wijten aan het voorname bestanddeel, dat in den strijd overheerschte, het overwigt van generaal Alvarez en zijn leger, zamengeraapt uit Indianen of »Pinto's" uit het Zuiden, zoo zeer als hun hoofd halve wilden. Zoo ver is het in een land gekomen, dat groot kon zijn, dat alle aanspraak op de meest vooruitschrijdende beschaving, wilde maken; dat is er geworden van eene maatschappij, die oppervlakkig verfijnd mogt heeten, den meesten luister vertoonde onder al wat de Spanjaarden op het vaste land hadden tot stand gebragt en nagelaten! Een oude, onwetende wreedaard, die sedert lang in Mexico onder den naam van den »Panther van het Zuiden" bekend is en zich in Acapulco als eene soort van tijrannieken heerscher had opgeworpen, die in opstand is geraakt, zoodra het centraal bewind hem rekenschap van zijne daden vroeg, is de beschikker over het lot zijns lands; hij sleept in zijn gevolg eenige duizende zoogenaamde soldaten mede, half naakt, slecht gewapend, zonder krijgstucht of regel; hij legt de grootste verachting voor de gebruiken, de zeden der beschaving aan den dag, en heeft geen denkbeeld van staatsbeleid of inwendig beheer, het is het plomp geweld. En nogtans is die man de standaardvoerder van de Mexikaansche democraten. De andere hoofden der omwenteling, een enkelen misschien uitgezonderd, zochten zich met hem te verstaan; en het is onder deze voorteekenen, dat er een congres te Mexico werd bijeen geroepen, aan hetwelk voor de twintigste maal sedert vijf en dertig jaren, de taak is opgedragen, om den staat te regelen!

In afwachting wat deze nieuwe poging op den duur zal opleveren, zij gezegd, dat, in de weerwraak tegen Santa Anna's maatregelen, de vreemdelingen niet weinig te lijden hadden door de afschaffing van het wetboek en de regtbank van koophandel, eene afschaffing door den wenk eens krijgmans, generaal Dias de la Vega, uitgesproken, en welke zelfs hevige volksmannen verdroot. Merken wij verder op, dat de leeningen, de afpersingen van allerlei aard, door de uit den opstand verrezene overheden, aan de orde van den dag kwamen, knevelarijen, strijdig met alle overeenkomsten en regt. Daarentegen verlaagde Alvarez de handels-tarieven met 12 ten honderd, minder welligt uit diep inzigt van de handelsbehoeften, dan omdat Santa Anna ze verhoogd had.

Is het, bij zulk een' staat van zaken, te verwonderen, dat nu en dan de partijen in Mexico elkander beschuldigen, dat zij naar vreemde hulp omzien, en dat, om uit dien toestand te geraken, deze of gene partij werkelijk zoodanige gedachte koestert? Zoo werd bepaaldelijk verzekerd, dat aan een innig bondgenootschap met de Ver. Staten gedacht werd, en wel op een' grondslag, dien de beide staten, anders zoo uiteenloopende, verbinden kon: weerzin tegen en uitsluiting van den Europeaan. De gezant der Ver. Staten, de ge-

neraal Gadsden, werd verdacht gehonden, die ontwerpen in de hand te werken; hij kwam daartegen later op, doch op eene dubbelzinnige wijze en met vleitaal jegens de hoofden der omwenteling.

Een enkele van deze, de opgemelde Heer Vidauri, in het noorden des lands, sluit zich nog niet aan het bewind van Alvarez aan; maar velt, op eigen gezag, krijgsregt tegen al wat hem van de geregelde magt in handen komt. Zoo werkt hij de ontwerpen van Noord-Amerik. gelukzoekers, die sedert lang een begeerig oog vooral op de door hem beheerschte streken sloegen, in de hand. Haat tegen de Spanjaarden drijft in het Noorden en Zuiden des lands boven, maar men beseft luttel, dat van hen niets meer te vreezen is en van hunne uitdrijving de opkomst van een barbaarsch Indiaansch gebied te wachten is, dat straks de gereede prooi van het magtige Noorder Gemeentebest zal worden.

Beperking van sterken-drank-verbruik.

(*Uit de Economist.*)

Door diegenen, welke optreden als tegenstanders van wettelijke maatregelen ter beperking van sterken-drankverbruik, wordt ook meermalen verwezen op de Vereenigde Staten van N. Amerika, en men geeft soms met een zekere zelfvoldoening op van den tegenstand, die zich aldaar in sommige staten geopenbaard heeft, ja zelfs op een zoogenaamde intrekking der maine-wet.

Het is niet onbelangrijk te onderzoeken, wat daarvan zij. Dat de voorstanders der oorspronkelijk gestrenge Maine-verbodswet, bij de jongste verkiezingen in dien staat, een nederlaag hebben gekregen, schijnt zeker te zijn; — doch nu meene men niet, dat de tegenwoordige meerderheid het beginsel van beperking door wettelijke maatregelen minder huldigt dan de vorige maine-wetspartij. — De thans bovendrijvende partij, de zoogenaamde anti-mainewet mannen hebben thans hunne Liquor-bill (*wet op de dranken*) voorgedragen, en die voordragt verschilt niet in beginsel, slechts in sommige vormen van uitvoering, van het vroeger verbods-systeem.

De *Alliance*, 5 April ll., geeft den zakelijken inhoud dier wetsvoordragt, die in 33 artikelen gesplitst is. — Wij zullen eenige dier artikelen aangeven, waaruit de strekking der wet genoegzaam blijkt.

Art. 1. Niemand mag directelijk of indirectelijk sterken drank verkoopen, dan in de bij de wet voorziene gevallen.

Art. 2. Hij, die sterken drank fabriekt, moet een borgtogt van 1000 dollars stellen, dat hij den drank slechts in het groot, bij hoeveelheden van minstens . . gallons zal verkoopen.

Art. 6. In steden wordt aan één of meer personen (naar de bevolking) door het gemeentebestuur verlof gegeven tot het verkoopen van gedistilleerd.

Art. 15. Niemand binnen de grenzen van dezen staat mag een drinkhuis of kroeg houden (*woordelijk*).

Art. 16. Als drinkhuis of kroeg wordt beschouwd elke plaats behalve een logement, waar sterke drank wordt verkocht, anders dan in bij de wet voorziene gevallen.

Logementhouders mogen enkel aan de bij hen logerende personen verkoopen: het houden van koffijhuis is hun verboden.

Hij, die aan een reeds beschonkene drank verkoopt, is verpligt tot vergoeding voor alle schade door dien beschonkene aangerigt.

Hierbij zijn menigvuldige boeten, enz. tegen de overtredingen der wet.

Nu geven wij dit ontwerp hier geenszins, om het als een model ontwerp aantebevelen, of om het beginsel van totaal verbod van sterken drank voor te spreken; maar zooveel blijkt er althans uit, dat de zoogenaamde mislukking der maine-wet toch niet zoodanig was, als velen zich welligt voorstellen. Integendeel blijft het beginsel van verbod voor den détail-verkoop, en eene opheffing der kroegen ook hier bij de zoogenaamde *rum*-partij ten volle gehuldigd.

De Donau.

Gelijk bekend is, maakt de vrije scheepvaart op den Donau, een der punten uit, welke de Westersche mogendheden en Oostenrijk tot vredesvoorwaarden hebben bepaald en door Rusland werden aangenomen. De Donau kan nu een der grootste polsaderen van den Europeschen handel worden, wanneer namelijk de natuurlijke beletselen aan zijne monden geheel zijn weggenomen. Bij de aanmerkelijke breedte van die monden zijn zij zoodanig door slijk en zand opgevuld, dat zij in de zomermaanden alleen door schepen, die zeer weinig diepgang hebben, kunnen bevaren worden. Rusland bevond zich in den laatsten tijd in het bezit dezer gewigtige mondingen; en het had zich bij verdragen met andere mogendheden, de Porte uitgezonderd, verbonden, de scheepvaart door in standhouding en reiniging van dit kanaal mogelijk te maken. Nu heeft men twee bagger-machinen van zeer grooten omvang in het werk gesteld, maar op het reinigen van de bedding des strooms was men niet bedacht; integendeel de reeds ondiepe mondingen zijn steeds meer en meer verzand. De stroom van den Donau in deze mondingsarmen is zeer sterk. In een der armen, die alleen door vrachtschepen nog bevaren kan worden, de Sulinastraat, was het water in den zomer van het jaar 1853 zoo gedaald, dat het op onderscheidene plaatsen niet hooger dan 5½ voet stond. Alle grootere schepen moesten blijven liggen en alleen ligte vaartuigen, als booten gebouwd, konden door middel van stoombooten over den dam, die zich gevormd had, worden gesleept. Onderscheidene vaartuigen strandden, waarbij vele koopwaren, voornamelijk graan, verloren ging en de handel zeer achteruit liep. De Britten hebben sedert den post der Russen aan de Sulina-monding ingenomen, en baggerwerktuigen worden reeds sedert geruimen tijd tot de zuivering van den stroom aangewend. Oostenrijks belang komt hier met dat van de Westersche magten geheel overeen, om de Donau-monden tot den afvoer van zijne uitvoer artikelen, inzonderheid granen, te maken; en, wanneer nu de handel hier zijne vlugt neemt, in verband ook met bestaande of nieuw ontworpen spoorwegen, laat zich in deze grensgewesten van Europa en Azie een geheel nieuw leven verwachten.

Burgerlijke Stand.

Van den 18den tot den 24sten Julij zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 18n., Jacobus Willem Mijtt, 39 jaren. — Idem, Frederik Floris Techop, 1 jaar en 7 m. — Den 20n., Marius van Zon, 4 weken. — Den 21n., Catharina Louisa Smit, 45 jaren. — Idem, Johan Franciscus Boers, 17 jaren. — Den 22n., Doris Hermanus Louis Wolff 1 jaar en 9 m. — Den 23n., Willem Johan George Bankier, 8 m. en 14 dagen. — Den 24n., Henriette Geertruida Abendanon, ruim 11 jaren.

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 25n. dezer, de Eng. schoener *Lady of the Night*, kapt. E. H. Boon, naar Demeraay, lading: 32 kelders Jenever, 25 manden Selterswater, 15 vaatjes Worst en Saucijsjes, 26 Z. M. Kaazen, 6 halve ankers Zuurkool, voor Exportatie 68 Gr. kelders Jenever, en uit het Entrepot 12 kisten Likeur.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Eliza, kapt. Visser, adres bij M. D. Huidekoper.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Jonkvrouw Geertrui, kapt. Bouwen, adres bij C. J. Leijsner.

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.